

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Olgou Stránskou ve věci

žalobce: **Y. T.**,
státního příslušníka Ukrajiny,
bytem X,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**,
Odbor azylové a migrační politiky,
Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2017, č. j. OAM-10/ZA-ZA11-LE24-2017,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou zdejšímu soudu dne 1. 6. 2017 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

2. Žalobce namítl, že žalovaný nepostupoval v souladu s ustanoveními § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 3 a 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a ustanovením § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Žalobce se obává návratu do země původu, neboť je schopen vojenské služby, a proto se domnívá, že bude povinen na ní nastoupit a následně jít bojovat do války.
3. Žalobce v doplnění žaloby namítl, že požádal o mezinárodní ochranu z důvodu, že mu při návratu na Ukrajinu hrozí vážná újma z důvodu povolání do armády. Uvedl, že v České republice pobýval již v roce 2005, kdy přijel za účelem práce v pekařství. Jeho pobyt v ČR byl vždy legální, vždy měl pracovní vízum. Výjezdní příkaz mu byl udělen z důvodu pozdního podání žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty. Žádost nepodal v daném termínu, protože neměl v pořádku všechny doklady. Jako jediná možnost mu zbyla požádat o mezinárodní ochranu. Na Ukrajinu se nemůže vrátit, neboť mu hrozí, že by musel nastoupit do vojenské služby. On osobně výzvu k nástupu do ukrajinské armády neobdržel, protože tam nebyl. Každou sezónu každému, kdo je schopen nástupu vojenské služby, nosí výzvu. Tuto informaci má od své matky. Doručování probíhá tak, že si ověří, zda je člověk doma a pokud ani, tak mu je výzva doručena. V každé vesnici je nějaký zaměstnanec vojenské správy, který si ověřuje, kdo kde bydlí a podle toho vojenská správa doručuje povolávací rozkaz k nástupu do armády. Tento zaměstnanec byl za jeho matkou. Osobně si povolávací rozkaz nepřevzal, protože byl na území ČR. Do konfliktu armáda povolává všechny z celé Ukrajiny, půlka východu je zdemolována. Proto má žalobce za to, že jsou zde důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.
4. K tomu žalobce doplnil, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že branná povinnost a povinná vojenská služba patří k základním státoobčanským povinnostem. Tato zásada je uznána i v Úmluvě o právním postavení uprchlíků z r. 1951, Mezinárodním paktu o občanských a politických právech či Úmluvě o ochraně lidských práv. Podle Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka, uprchlíkem není ten, jehož jediným důvodem pro dezerci či vyhýbání se nástupu vojenské služby je jeho averze vůči vojenské službě nebo strach z boje. Žalobce ovšem poukazuje na bod 170 Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka na str. 34, který uvádí, že existují však i případy, kdy nutnost vykonávat vojenskou službu může být jediným důvodem pro nárok na přiznání postavení uprchlíka, tj. když výkon vojenské služby by vyžadoval účast ve vojenské akci v rozporu s jeho skutečným politickým, náboženským nebo morálním přesvědčením nebo svědomím (viz <http://www.unhcr.org/publications/legal/3d58el3b4/handbook-procedures-criteria-determining-refugee-status-under-1951-convention.html>).
5. K tomu žalobce dodal, že čl. 35 Ústavy vyhlášené na Ukrajině neumožňuje odmítnout vojenskou povinnost z důvodu, je-li to v rozporu s jeho svědomím, ale jen pokud je vojenskou služba v rozporu s náboženským přesvědčením (viz zpráva ze dne 2. 11. 2016, <http://www.refworld.org/docid/5890825c4.html%20iaccessed%2015%20February%2020171>). Nadto dle žalobce v několika případech došlo k soudnímu stíhání osob, které se bránily mobilizaci a odmítaly vojenskou povinnost z důvodu náboženského přesvědčení (str. 24 - 25). Na rozdíl od právního řádu Ukrajiny,

právní řád České republiky v Listině základních práv a svobod v čl. 15 stanoví, že svoboda myšlení, svědomí a náboženského vyznání je zaručena. Každý má právo změnit své náboženství nebo víru anebo být bez náboženského vyznání. Nikdo nemůže být nucen vykonávat vojenskou službu, pokud je to v rozporu s jeho svědomím nebo s jeho náboženským vyznáním.

6. Žalobce dále odkázal na čl. 9 odst. 2 písm. e) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU o jednotném statusu pro uprchlíky, který stanoví, aby bylo jednání považováno za pronásledování ve smyslu čl. 1 odst. 1 Ženevské úmluvy, musí být svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit, nebo souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písmenu a). Za pronásledování ve smyslu odstavce 1 mohou být mimo jiné považována trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající mezi důvody vyloučení uvedené v čl. 12 odst. 2. Přitom podle rozsudku Soudního dvora Evropské unie ve věci C-472/13 ze dne 26. 2. 2015, který se zabýval výkladem článku 9 odst. 2 písm. e) směrnice EU č. 2004/83, za akt pronásledování je považováno i trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající do doložek o vyloučení uvedených v čl. 12 odst. 2. Do těchto doložek o vyloučení mimo jiné patří i páčání válečných zločinů, zločinů proti lidskosti nebo činy, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN uvedenými v preambuli a v člancích 1 a 2 Charty OSN. O pronásledování ve vztahu k povinné vojenské službě podává rozbor i zpráva dne 1. 5. 2017 (viz <http://www.refworld.org/type,COUNTRYREP,,UKR,590748164,0.html>). Zpráva uvádí, že požadavek podrobit se povinné vojenské službě nebo trest za nedodržení této povinnosti, samo o sobě nezakládá pronásledování. O pronásledování se jedná v případě, že by vojenská služba zahrnovala činy, které by byly v rozporu se základními pravidly lidského jednání; podmínky vojenské služby by byly natolik kruté, že by mohly způsobit pronásledování; nebo trest za vyhýbání se nebo dezerci by byl nepřiměřeně drsný nebo těžký (str. 5 zprávy). Zpráva dále uvádí, že důvodem odporu proti obvinění za vyhýbání se nebo dezerci, jsou námitky, že se jedná o občanský konflikt, ve válce byly hlášeny zločiny proti vězňům na obou stranách, pravděpodobnost zabíjení spoluobčanů, strach z bití, posílání do boje s nedostatečným výcvikem a vybavením, obava, že budou posláni do oblastí původu, kde se mohou setkat se svými původními sousedy, strach ze sociálního vyloučení po návratu (str. 26 zprávy). Přitom zpráva Human Rights Watch o stavu lidských práv za rok 2015 ze dne 27. 1. 2016, dostupná na adrese http://www.ecoi.net/local_link/318402/443582_en.html popisuje porušení válečného práva. Zpráva uvádí, přestože v září bylo příměří do značné míry udržované, sporadické boje pokračují. Obě strany porušily válečné právo. Dopustily se nerozlišujících útoků, které zranily a zabily civilisty, včetně používání kazetové munice. Vládní síly a Ruskem podporovaní povstalci nasazení uvnitř nebo v blízkosti hustě osídlených oblastí ohrožují civilisty a civilní objekty včetně škol, nemocnic a bytových budov. Existuje významný důkaz o tom, že několik typů protipěchotních min bylo použito ve východní Ukrajině, avšak v době psaní tohoto

reportu, nebylo možné určit odpovědnou stranu nebo strany. Jak rebelové, tak i vládní síly se podle důvěryhodných zpráv dopouštějí mučení, nelidského a ponižujícího zacházení se zadrženými osobami. Obdobně zpráva Amnesty International Report 2015/2016 - The State of the World's Human Rights - Ukraine, dostupná na adrese http://www.ecoi.net/local_rm/319686/445043_en.html, uvádí, že během vystupňování bojů v Donbasu v lednu a v únoru nadále pokračuje nerozlišující bombardování civilních oblastí, z kterého se obě strany obviňují navzájem. Obě strany se dopustily válečných zločinů, včetně mučení a jiného špatného zacházení s vězni. Dále jsou potvrzeny zprávy o úmyslném zabíjení zajatců separatistickými bojovníky. Podle zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o stavu lidských práv za rok 2016 ze dne 3. 3. 2017 bylo od poloviny dubna 2014 zabito až 2000 civilistů v ozbrojeném konfliktu, zejména v důsledku svévolného ostřelování obydlených oblastí. Desítky jednotlivců byly podrobeny popravám a zabíjení, nebo zemřely na následky mučení a špatného zacházení ve vazbě. Stovky osob se staly nezvěstnými, nacházely se buď v tajném vězení, nebo s největší pravděpodobností byly zabity.

7. Na základě výše uvedených informací se žalobce obává svého návratu na Ukrajinu, neboť by tam mohl být pronásledován i trestně stíhán za nenastoupení vojenské služby. Trest jako takový mu hrozí nejen ze strany armády, ale i ze strany nacionalistických skupin, které působí na Ukrajině.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce na území ČR vstupoval střídavě od roku 2005 (zpočátku na základě pracovního povolení), přičemž naposledy v roce 2010. O mezinárodní ochranu požádal až počátkem roku 2017 v situaci, kdy je ohrožen výjezdním příkazem. Tvrděním důvodem žalobce je snaha o dodatečnou legalizaci pobytu na území ČR, nedostatek pracovních příležitostí na Ukrajině a jeho snaha se vyhnout nástupu do armády.
9. Podle žalovaného žalobce neuvedl žádné azylově relevantní důvody a správní orgán je ani nezjistil, proto žalovaný tuto jeho žalobní námitku považuje za vyvrácenou spisem. Svůj názor žalovaná opírá o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2005, č. j. 3 Azs 119/2004-50, podle kterého *„[j]estliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v ČR za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě. Zkoumání příčin, proč žadatel nepožádal o azyl bezprostředně po svém příjezdu do země, je tak vždy na místě a společně s vyhodnocením jiných tvrzení žadatele je součástí zjišťování skutečného stavu věci“*. K tomu žalovaný doplnil, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu není snaha o legalizaci pobytu azylově relevantním důvodem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 5/2003-46, publ. pod č. 18/2003 Sb. NSS)a, a že podání žádosti o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění může vést k zamítnutí žádosti pro zjevnou nedůvodnost dle § 16 odst. 1 zákona o azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008-48, publ. pod č. 1724/2008 Sb. NSS).
10. Konstrukci žalobních bodů považuje žalovaný za pouhý obecný výčet ustanovení správního řádu a zákona o azylu, které měl žalovaný porušit, aniž by upřesnil, které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí správního orgánu v odůvodnění jeho

rozhodnutí chybí; žalující z premisy vigilantibus jura (nechť si každý střeží svá práva) proto nemůže úspěšně namítat vady učiněné správním orgánem, pokud sám neuvedl skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2006, č. j. 7 Azs 221/2005).

11. K otázce ozbrojeného konfliktu na Ukrajině žalovaný odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které nelze odmítání nástupu k výkonu vojenské služby, která je v zemi původu povinná, bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004-49). Takové skutečnost však žalobce neuvedl. Jeho ohrožení ze strany státních orgánů země původu může nastat pouze v případě, kdy žalobce převezme povolávací rozkaz k nástupu do armády, protože pouze takové počínání je nově zřízenou vojenskou prokuraturou Ukrajiny kvalifikováno jako trestný čin.
12. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území ČR těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně stanovených v § 14a zákona o azylu neúnosné, nepřiměřené či jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Aplikace institutu doplňkové ochrany se vztahuje k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele do země původu, tedy k částečně jiným skutečnostem nastávajícím v odlišném čase než v případě aplikace institutu azylu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 7 Azs 8/2015-56, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2009, č. j. 9 Azs 11/2009-99). Žalovaný je přesvědčen, že se řádně a úplně zabýval hodnocením možnosti udělení doplňkové ochrany a že závěry jím učiněné jsou zcela konformní se závazky plynoucími z mezinárodních smluv i s ustálenou judikaturou praxí. V tomto ohledu žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008-68, kde byl formulován tzv. třístupňový test existence vážné újmy tak, že *„pro existenci skutečně vážné újmy zakotvené v § 14a odst. c) zákona o azylu musí být kumulativně splněny následující podmínky: (1) země původu žadatele o mezinárodní ochranu se nachází v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu; (2) žadatel o mezinárodní ochranu je civilista; (3) žadatel o mezinárodní ochranu by byl v souvislosti s tímto konfliktem v zemi původu vystaven vážnému a individuálnímu ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného (nerozlišujícího) násilí“*. Podmínky shora uvedené žalobce nesplňuje, proto námitku ve věci neudělení doplňkové ochrany považuje žalovaný za lichou.
13. Žalovaný uzavřel, že žalobci bylo zachováno právo na vyjádření se ke skutkovým zjištěním a jejich doplnění, přičemž žalobce k nim neuplatnil žádné námitky ani připomínky a svého práva na doplnění nevyužil. Pohovor se žalobcem byl veden v jazyce jím zvoleném a žalobce svým podpisem stvrdil, že jeho obsahu plně porozuměl.
V podrobnostech žalovaný odkázal na správní spis a napadané rozhodnutí. Žalovaný má tedy za to, že v souladu s ustálenou judikaturou dodržel procesní postupy, že při hodnocení skutkového děje se řídil zásadu materiální pravdy a pravidlem formální právní logiky, že úplně a řádně zjistil skutečný stav věci a na základě takto zjištěného stavu kvalifikovaně rozhodl. S ohledem na shora uvedené

žalovaný považuje žalobní návrh za nedůvodný, a proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

14. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 5. 1. 2017 žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky, kterou při pohovoru konaném dne 10. 1. 2017 odůvodnil tím, že pokud vstoupí na Ukrajinu, bude povinen nastoupit vojenskou službu a účastnit se války. Uvedl rovněž, že je ženatý, má dvě nezletilé děti a na Ukrajině žil v obci O. v Zakarpatské oblasti. V České republice pobýval od roku 2005, přičemž naposledy přicestoval v roce 2010 autem přes Slovenskou republiku. Žalovaný si za účelem posouzení důvodnosti těchto tvrzení obstaral informace o zemi původu žalobce, a to Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 3. 6. 2016, č. j. 103518/2016-LPTP a ze dne 9. 10. 2015, č. j. 115045/2015-LPTP, informaci Úřadu Vysokého komisaře Organizace spojených národů pro uprchlíky (dále jen „UNHCR“) Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině ze září 2015, zprávy Úřadu Vysokého komisaře Organizace spojených národů pro lidská práva (dále jen „OHCHR“) o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 3. 3. 2016 a 9. 12. 2016, zprávu Freedom House Svoboda ve světě – Ukrajina ze dne 27. 1. 2016, výroční zprávu Amnesty International 2015/2016 ze dne 24. 11. 2016, výroční zprávu Human Rights Watch 2017 ze dne 12. 1. 2017, informaci Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR Situace v zemi – Ukrajina ze dne 24. 11. 2016, zprávu Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv na Ukrajině ze dne 13. 4. 2016 a zprávy České tiskové kanceláře „Porošenko počítá na frontě v Donbasu už jen s profesionály“ ze dne 26. 9. 2016, „Na východě Ukrajiny už nejsou podle Porošenka mobilizovaní vojáci“ ze dne 2. 11. 2016, „Podle Kyjeva je v Donbasu u separatistů 5000 vojáků ruské armády“ ze dne 4. 1. 2017 a „Boje na východě Ukrajiny si vyžádaly 11 mrtvých ve dvou dnech“ ze dne 30. 1. 2017. Žalobce využil možnosti seznámit se s opatřenými podklady a uvedl, že vyjádření prezidenta Porošenka považuje spíše za pohádku, protože vláda není schopna zajistit vojáky ani vlastní lidi, a proto mu nevěří. Podle žalobce sice nyní v oblastech bojů mobilizovaní vojáci neslouží, ale na jaře se chystá nová vlna mobilizace. Žalovaný následně napadeným rozhodnutím žalobci neudělil mezinárodní ochranu na území České republiky. K obavě žalobce konstatoval, že povinná vojenská služba je základní státoobčanskou povinností a podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2004, sp. zn. 7 Azs 321/2004 se nejedná o pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Dodal, že konflikt je dlouhodobě soustředěn na východě Ukrajiny při hranicích s Ruskou federací, přičemž v ostatních částech je situace neměnná a stabilní. Žalovaný dále doplnil, že na Ukrajině jsou podmínky vojenské služby zcela standardní. Trest za nenastoupení služby v délce 2 až 5 let hrozí teprve v případě, že si dotýčný převezme povolávací rozkaz, k čemuž v případě žalobce doposud nedošlo. Žalobci tedy aktuálně na Ukrajině žádný postih nehrozí, přičemž i v případě povolání žalobce nehrozí jeho účast v bojích, neboť podle informací ČTK vojáci v základní službě již nejsou do bojů nasazováni.
15. Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni tohoto rozhodnutí podle čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany.

16. Podle § 14a odst 1 zákona o azylu „[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“
17. Podle § 14a odst 2 zákona o azylu „[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje
- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“
18. Soud předně konstatuje, že žalobce v podané žalobě naznačil žalobní body výčtem ustanovení správního řádu a zákona o azylu, které měl žalovaný dle jeho názoru porušit, s tím, že hodlá žalobu doplnit. Žalobce však ve vztahu k ustanovení § 2 odst. 4, 3, § 50 odst. 3 a 4 a § 68 odst. 3 správního řádu a ustanovení § 12 zákona o azylu svou argumentaci nijak nedoplnil, a proto uvedení těchto ustanovení není způsobilými žalobními námitkami ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Soud v této souvislosti doplňuje, že žalobce teprve v doplnění žaloby (po uplynutí lhůty k podání žaloby) uvedl, že žalovaný měl také postupovat v rozporu s ustanovením § 14a zákona o azylu, avšak s přihlédnutím k obavě žalobce z návratu kvůli nástupu na vojenskou službu a účast ve válce uvedené v žalobě soud chápe pozdější argumentaci žalobce jako doplnění argumentace žalobní.
19. Soud se tedy zabýval námitkou žalobce, že jeho návrat na Ukrajinu v současné situaci by znamenal skutečné ohrožení jeho života, a je tak dán důvod k udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Žalobce zejména argumentoval, tím, že oproti tuzemské úpravě není na Ukrajině možné absolvovat náhradní (nevojenskou) vojenskou službu z důvodu osobního přesvědčení, nýbrž jen z důvodů náboženských, a že i trest za odepření vojenské služby lze považovat za pronásledování v případě, že je její výkon spojen s pácháním válečných zločinů, zločinů proti lidskosti nebo činů, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN, nebo pokud by podmínky vojenské služby byly natolik kruté, že by mohly způsobit pronásledování, anebo trest za vyhýbání se nebo dezerci by byl nepřiměřeně drsný nebo těžký.
20. Soud k argumentaci žalobce předně konstatuje, že žalobce dle svých tvrzení doposud nepřevzal žádný povolávací rozkaz, a proto jsou veškeré jeho úvahy o nemožnosti odmítnout službu pro rozpor s přesvědčením i obava z nasazení do bojů na východě Ukrajiny neaktuální. Mimo to, jak uvedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, nejsou podle zpráv České tiskové kanceláře mobilizováni vojáci nasazováni do bojů na východě Ukrajiny, ale působí zde profesionálové a dobrovolníci. Tyto informace přitom žalobce žádným relevantním způsobem nezpochybnil, neboť k podkladům rozhodnutí pouze poznamenal, že prezidentu Petru Porošenkovi nevěří. Soud se proto ztotožnil s názorem žalovaného, že výkon

vojenské služby patří mezi základní občanské povinnosti v jednotlivých státech, přičemž z výpovědi žalobce nevyplynulo, že by v jeho případě byl výkon této služby spojen s nutností páchat válečné zločiny, zločiny proti lidskosti nebo činy, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN, či že by podmínky vojenské služby byly kruté, a proto v souladu žalobcem i žalovaným zmiňovanou Úmluvou o právním postavení uprchlíků nelze v případě žalobce dospět k závěru, že by výkon vojenské služby či trest hrozící v případě jejího nevykonání bylo možné považovat za újmu ve smyslu § 14a zákona o azylu.

21. Soud k tomu doplňuje, že podle § 369 a násl. zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, je v České republice trestným činem dokonce vyhýbání se vojenské službě, přičemž trestní sazba trestných činů proti branné povinnosti není ve zjevném nepoměru k trestu hrozícímu osobám nerespektujícím povolávací rozkaz na Ukrajině. Proto soud nemá za to, že by v případě, že by žalobci skutečně byl předán povolávací rozkaz, který by se žalobce rozhodl s ohledem na své přesvědčení nerespektovat, a byl by trestně stíhán, bylo možné trest považovat ze nepřiměřeně drsný nebo těžký. V tomto ohledu soud poukazuje na názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 12. 4. 2012, č. j. 7 Azs 9/2012-46, že *„hrozbu pronásledování nevytváří sama o sobě skutečnost, že proti žadateli o udělení mezinárodní ochrany může být v zemi původu zahájeno, nebo dokonce již bylo zahájeno, trestní stíhání v právním a institucionálním prostředí nedosahujícím běžné úrovně západních právních států. Takový komfort v poskytování azylové ochrany je totiž nemyslitelný, neboť by v podstatě znamenal, že každému trestně stíhanému v zemích, kde úroveň ochrany lidských práv nedosahuje západních standardů, má být poskytnut azyl. Azyl je však, jak již opakovaně judikoval Nejvyšší správní soud, institutem výjimečným, majícím chránit před pouze závažným porušováním lidských práv ze zákonem stanovených důvodů (k minimální intenzitě útrap, jež mohou být azylově relevantní, viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006 - 52, č. 1066/2007 Sb. NSS). Mezinárodní ochrana jako právní institut není nástrojem pro vyhnutí se snášení negativních důsledků trestního stíhání v zemi původu (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2004, sp. zn. IV. ÚS 12/04). Hrozba trestního stíhání či již zahájené stíhání tak může být sama o sobě azylově relevantní jen v omezeném okruhu případů, a to tehdy, když osobě, jež je jí ohrožena, v souvislosti s tím brozí skutečně zásadní fyzické či psychické útrapy či dokonce smrt již jen z důvodu, že v zemi původu takové následky trestního stíhání pravidelně (tj. ve významné části případů) nastávají, tj. jsou přiměřeně pravděpodobné.“*. Soud proto neshledal námitku žalobce důvodnou.
22. Soud na základě výše uvedeného výrokem pod bodem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
23. Jelikož žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. ledna 2018

Olga Stránská v. r.
předsedkyně senátu